

Alle de Indvendinger, der den Gang rejstes mod mange af Krigstidens Love, flyver nu som et Bundt Pile mod det Forslag, den højtærede Indenrigsminister her stiller, og mod — det Indtryk har jeg — de Bestemmelser, der allerede er gennemført i Praksis. Det vil navnlig gælde for de ikke helt sjældne, men ret hyppige, ja, vel egentlig mange Tilfælde, hvor man nu rundt omkring i Landet henvender sig til Anvisningskontoret for at faa en Arbejder til at udføre et Arbejde for en kort Tid, en halv, en hel eller halvanden Dag; det vil da vise sig, at disse Bestemmelser ikke vil blive overholdt.

Nu gaar man til at udvide Ordningen saaledes, at der ikke alene skal udstedes Kort til Medlemmerne af Arbejdsløsheds-kasserne, naar de melder sig ledige, men til enhver Arbejder, der melder sig til et Arbejdsanvisningskontor. Det forekommer mig, at man her gaar en lille Smule for vidt i Retning af at lægge Baand paa Medborgere. Dette, at en Mand henvender sig som ledig for at faa Understøttelse med Statstilskud, kan betinge, at man sætter visse Betingelser for Kontrol, men det, at en Mand eller en Kvinde henvender sig til et Anvisningskontor for at faa Beskæftigelse uden at søge Understøttelse, kan dog vist strengt taget ikke berettigede Offentligheden til at forlange, at der skal føres en Kontrol som den, der er Tale om her, med vedkommende. Jeg tror, man gaar for vidt her og er inde paa en Vej, hvor man stadig vil møde større Vanskeligheder uden at naa Formaålet, og at man er inde paa noget, som neppe vil vise sig praktisk. I hvert Tilfælde ser jeg mig for mit Vedkommende ikke i Stand til at tage Medansvar for de Eksperimenter, Indenrigsministeren stadig forsøger sig med paa dette Omraade. Alle er interesserede i, at Kontrollen bliver gjort effektiv, og at Misbrug undgaas, men alle er ikke interesserede i, at der i den Anledning stilles et stort og vidtløftigt Apparat paa Benene, som i det praktiske Liv maaske vil vise sig ikke at føre til en bedre Kontrol, men som i hvert Fald vil paalægge et meget stort Antal Borgere Ulejlighed og volde dem Vanskeligheder. Ud fra den Betragtning vil jeg heller ikke kunne gaa med til, at man nu indfører strenge Bødestraffe for dem, der overtræder Bestemmelserne, og navnlig vil det da være ganske urimeligt at idømme saa store Bøder, som her er Tale om, for Arbejdere, som blot søger Arbejde, men ikke søger Understøttelse. Det glædede mig at høre, at det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede), der var Ordfører for det konser-

vative Folkeparti, ogsaa mente, at man her var gaaet for vidt.

I § 3 foreslaas der en Ændring i Lovens § 18, gaaende ud paa at nedsætte Højstegrænsen for Dagpengene. Dette gives der i Bemærkningerne til Lovforslaget ingen Begrundelse for. Heller ikke i sin Fremsættelsestale gav den højtærede Indenrigsminister nogen Begrundelse, og der kan jo neppe gives nogen virkelig Begrundelse derfor. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at da vi drøftede Lovforslaget i Fjor, havde vi for os et af den højtærede Indenrigsminister i Folketinget fremsat Lovforslag, i Bemærkningerne til hvilket Ministeren udtrykkelig hævdede, at der ikke gaves en saadan Begrundelse, og at det oven i Købet vilde være urimeligt at nedsætte Højstegrænsen. Jeg paapegede det i Fjor og gentager det ganske kort her. Det vilde være urimeligt. Dette var paa et Tidspunkt, da Statens finansielle Stilling var vanskeligere, end den er nu, i hvert Fald hvis man skal tro den højtærede Finansministers Oplysninger og Redegørelser, og paa et Tidspunkt, da Priserne var lavere, end de er nu. Paa et saadant Tidspunkt fik vi de Argumenter fra den højtærede Indenrigsminister, som direkte vender sig mod det Lovforslag, den højtærede Minister har fremsat her. Der kan ud fra en Bedømmelse af den almindelige økonomiske Situation og Prisniveauets Højde ikke hentes Argumenter for den Nedsættelse, her er Tale om. Men det synes mig at være rimeligt, om man for denne Maksimumsgrænses Vedkommende gennemførte det samme Princip, som efterhaanden er gennemført næsten overalt med Hensyn til Lønninger, Bidrag og Tilskud, nemlig det, at de retter sig efter Prisniveauet.

De nuværende Satser blev vedtaget i Efteraaret 1921 og vedtaget som Led i et Forlig, der jo efter almindelig Praksis skulde gælde Valgperioden ud, idet der ikke er nogen Rimelighed i at slutte et Forlig med andre Partier og saa ændre det, medens Valgperioden løber; et Forlig maa naturligvis nødvendigvis, naar ikke ganske særlige Forhold gør sig gældende, gælde Valgperioden ud. Men tager man de Takster, der den Gang blev sat, og lægger dem til Grund, vil man, saa vidt jeg kan se, finde, at Prisniveauet nu er af samme Højde, som det var, den Gang Taksterne blev vedtaget i Efteraaret 1921; de Vederlag, der beregnes for Medlemmer af Rigsdagen, var i Foraaret 1922, beregnede paa Grundlag af det forudgaaende Halvaars Pristal, nøjagtigt de samme som nu, og dette skulde altsaa svare